

Glažuta

Tone Seliškar

Kakor da sem zašel v peklenske vrtove z ognjenimi cvetovi, se mi je zdelo, ko sem stopil v glažuto:

Vsepovsod goreči kremen v bokalih,
rdeče sence, razmetane po stenah obžganih zidov,
in živi mrtvaki v nagih kosteh.

Goreči steklarji!

V glažutah cvete ognjeno cvetje
in peklenska roža raste, raste iz telesa v telo.

V črnega starca žre ogenj v obraz, v oči,
v belega fanta gre trnje ognjeno v mozeg in kri
in v te koščene žene, ki rodijo v besnem žarenju plamenic.

Goreči steklarji, vrtnarji ognjenih cvetov!

V plamenih rojeni, posegajo v cvetje in kristalna čaša je rdeča,
rdeča, ko da bi napolnjena bila s krvjo
in v čaši je duša, je znoj, trepet in krik.

Vsepovsod goreči kremen v ognjenih bokalih,
goreča misel, razdivjana skozi stene obžganih zidov
v zlate dvore, kjer napija mogotec
ženi Babilonski
iz teh kristalnih solza!

Tam za goro

Matija Malešič

10.

Ne boste mi več nagajali, ljubeznivi pobratimi! Le zalezujte moja pota, usmiljene gospodične! Našel sem stezo v gozdu. Sem ne krenete za mano.

Ni lepše priprave za pogovor s teboj, Nada, ko taka samotna pot.

Kje ste danes, prijatelji škrjančki? Aha, zapojete mi, ko se vrnem na vaše polje.

Kaj me gledate, vaščani? Ali me že niste vajeni? Ali še zmerom ne veste, kako je med Nado in mano?

Samozavestno koračim po veži. Na kuhinjska vrata potrkam. Ne odgovori mi. Mislim si: Presenetiti me hoče! In naglo odprem vrata. V kuhinji ni nikogar.

Ne vem, na katera vrata bi potrkal.

Pa se odpro tista vrata, ki so se odprla tedaj pred tednom, ko sem vprašal, če ni nikogar doma.

Trgovec — s svinčnikom v roki, kajpa, in s čemernim obrazom, seveda. »Želite, gospod sodnik?«

Zbode me vprašanje. »Menda veste?«

»Po vsem tem smem in ... in moram vprašati.«

Po vsem ... čem?

»Ali ne bi stopili v sobo?«

Prijazni ste. Če že hočete, da govorim z Vami ... Veste, prej ko govorim z Vami ... govorim resno, ko govorite Vi z menoj ... bi rad govoril z gospodično Nado ...

Sam sebi se čudim, odkod ta pogum? In kako, kako je prav za prav prišlo, da smo že tako daleč in bomo govorili z očetom resno besedo. Meni je prav. Prej trčimo s čistim vinom, prej boš moja, Nada!

»Nade ni doma.«

Ne verjamem!

»Ni je! Danes ... no, sploh, zadovoljiti se boste morali z menoj. Če nočete v sobo, se pogovoriva kar na veži.«

Čutim, da je moj odpor zoper bodočega tasta večji, ko bi smel biti. Da ni Nadin oče,